

Jauvaják: DVA KAMIONI A JÁ

aneb alternativní akce „Kryštof“ před 20-ti lety

Věnováno Vaškovi

V době mého mládí byla oblíbená zábava odrostlých pubertáků vesnická zábava. Tím nemám na mysli nějakou tancovačku s „dechnou“, ale pořádný metalový nářez, až se třesou okenice. Kdysi se tak u nás přes sezonu vyhrávalo každý víkend na vsích kolem většiny měst. Z mého města vedla na jednu stranu železnice. To bylo v pohodě. Za pár kaček jsme se lokálkou dokodrcali do kýžené vsi a prvním spojem ráno, již pořádně vyřádní, zase zpět. Onoho sobotního večera se konala zábava, ale na druhé straně. Do vsi, kam jsme se potřebovali dostat, jsme v minulosti chodívali tedy pěšky. Alespoň jsme cestou zpět i poněkud vystřízlivěli. Pět kilometrů se nám nikdy nezdálo až tak moc a zkratkami po polňačkách to vlastně bylo i méně. Toho léta však většina z nás měla už řidičáky. Řidičáky jo, s autákama to už bylo horší. A na zábavu svému vypečenému synátorovi, pochopitelně, žádný fotřík svého miláčka nepučí.

„Chodili jste pěšky dodnes, můžete jít zas. Já nepojedu ve tři ráno pro čtyry vožralý pitomce. Nohy vám snad neupadnou“, zněla odpověď jako vždy, když jsme bláhově poprosili o odvoz.

Taxíky tenkrát na malých městech nebyly. Volat ho z okresního města? Jednak by jsme se nedoplatili a jednak by pro nás v noci stejně nepřijel. Tak dlouho jsme spekulovali, až bylo skoro pozdě vyrazit přes pole k cíli po svejch. Zrovna hrála oblastní kultovní kapela. Tam jsme rozhodně chtěli být včas a zaujmout tak nejlepší místa blízko parketu a pípy. Na takových kapelách bylo obvykle narváno a někdy ses tam ani nedostal, zvláště když měl kulturák malý sál. Jedno řešení však vyselo ve vzduchu. A brzy se sneslo. A na mě.

„Co ta tvoje stodváca? Říkals, že už je v pohodě. Tak já bych to třeba vodřídil, když chceš pařit.“ Vyštěkl kamarád do fora nadšený svým geniálním nápadem.

Já jsem tak nějak počítal s tím, že to někoho napadne a taky jsem nechtěl vypadat jako naši fotříci. Ale v žádném případě za volant nepustím nikoho z těch „pak“ z naší bandy. Nechci to mít na hadry sotva jsem to „vytunil“. Z dnešního pohledu možná poněkud úsměvný tuning, ale vydělal jsem si na brigádách na ojetou Škodu 120 GLS, která prakticky nebyla schopná jízdy. Mimo opravy jsem jí ještě doplnil o čelní spoiler, zadní křídlo, snížil jsem prahy a vytáh blatníky kolem kol. Byla v novém laku a zbývalo jen sehnat pořádný hliníkový kola.

Pít celý večer žlutou Broňu se mi sice nechtělo, ale rozhodl jsem se být toho večera hodný a jeli jsme. Za čtvrt hodiny jsme byli před kulťasem. Takže včas. Byla to mimořádná zábava a já to tedy u tý limonády dlouho nevydržel. Po první jsem si koupil piváka a ostatním jsem oznámil, že zpátky se jde pěšky. Kluci trochu prskali, ale celkem to i pochopili. Ten večer byla pařba veliká a dlouho po půlnoci. Všichni se

už nějak rozprskli, nejspíš se taky svezli s někým jiným a já tam zůstal sám. Pěšky samotnému se mi nechtělo a myšlenka na noční jízdu v tomhle stavu mě naštěstí zavčas opustila. V osmnácti jsem už trošku toho rozumu měl. Zalezl jsem proto do auta, zabouchl dveře a svalil se na přední sedadla. Byl jsem tak zrychtovanej, že jsem ani nesklopil opěradla a hned jsem vytuh.

„Co je ti ? Hej ! Je ti něco ?“ probouzí mě křik a po lehkém proplesknutí přes tváře se probírám z letargie.

Uvnitř auta se nade mnou sklání stokilový chlapík a kolem je spousta rozsvícených světel. Čumím jako vůl. Z každé strany kamion . Všechny blikny zapnutý a já se svou škodovkou mezi nima . Já blbec jsem nejspíš, podvědomě, ve spánku spustil dolu ruční brzdu, která mě tlačila do zadku. No a, že jsem stál trochu z kopečku, a neměl zařazenou rychlost, tak jsem pomalu sjel napříč do silnice. Nějakej ten osobák mě asi mohl objet, ale ty kamiony prostě ne.

„Omlouvám se. Nezlobte se, já hned vypadnu.“ vykotám ze sebe a chystám se vycouvat. Jsem tak zmatenej, že ani nezvednu sytič a motor hned chcípne jak pustím spojku. Když chci nastartovat po čtvrté chytne mě ten chlapík za ruku :

„Počkej. Já ti aspoň vycouvám. Přelez si vedle.“ Povídá laskavým tónem. Mlčky přisedám. Bravurně nacouvá zpátky, řadí však jedničku a objíždí parkoviště. Vjíždí na silnici a pokračuje dál. Udiveně jej pozoruji, on se jen tak poťouchle usmívá. Na mě se ani nepodívá a nežli se zmůžu na slovo já, povídá:

„Nemusíš se ničeho bát. Jen ti chci něco ukázat.“ A plácne mě prackou po rameni. Já sice nic nechápu, ale strach nemám. Byl na mě dost vlídný, přičemž bych od chlapa podobného vzezření očekával, že mi spíš hned nakope prdel. Po chvilce odbočujeme do uličky a přijíždíme do prostoru nevelké otevřené usedlosti. On vystupuje, já automaticky vzápětí také.

„Tak tohle máme po rodičích. Občas jsme sem jezdili s rodinou na dovolenou. Teď ale máme s bráchou kamion a není čas. Jen když máme někdy cestu okolo, tak si tu odpočinem a dáme kafe. Za chvíli je tady. Zvem tě na kafe. Myslím, že ho potřebuješ“ Ani to nedořekl a už bylo slyšet motor jejich nové červené Scanie. Byla s návěsem a jak byla souprava dlouhá, tak zcela uzavřela dvorek usedlosti.

„Pěkně tě tady vítám, chlapče. Jak se ti u nás líbí?“ ptá se s dobráckým obličejem pořizek ještě větší než ten co mě sem přivezl.

„No je to tu moc hezký.“ Odpovídám ještě dost klidně.

„A už ti brácha prozradil proč jsi tu s náma?“

„No váš bratr povídal, že potřebuju kafe.“

„To jistě ano. Ale potřebuješ ještě něco. Víš co?“

„Asi... Asi... Já nevím...“ sklonim hlavu a začínám mít trochu strach

„Ale já myslím, že to víš moc dobře! Nebo ne?“ Nic neříkám, jen na sucho polykám. Něco je ve vzduchu. Oba mlčíme.

„Ták, už se to nese“, prorazí napětí přivětivá věta prvního z bratrů, který zatím připravoval kávu. Noblesně přináší na podnosu v jedné ruce hrnky, konev s horkou kávou, cukřenku a menší konvičku s mlíkem. Druhou rukou nás oba, ještě nonšalantněji, vybídne k nedalekému dřevěnému stolu s lavicemi po obou stranách. Posezení je chytře situováno do jakési prostorné, otevřené předsíně hospodářského stavení. Je tak dobře chráněno před větrem, či ostrým sluncem. Pak už je tam jen příkré dřevěné schodiště, ústící do otvoru ve stropě. Nejspíš je tam seník. Strop je zde podepřen uprostřed jediným trámem, před nímž je ve vzdálenosti něco přes půl

metru, zabudovaná jakási dřevěná koza. Je asi metr dlouhá a metr široká. Soudím, že je to torzo nějakého původního zařízení. Pak už jsou tam jen nevelká vrátka ve stěně, vedoucí kamsi dovnitř.

„Můžeš si vybrat. Buď tě teď hned vodvezem do města na fízlačky, s tím, že jsi vožralej ohrozil bezpečnost provozu, nebo ti prostě seřežeme zadek“, přerušily mé rozpačité prohlížení oněch prostor. Už jsme seděli u stolu a mě se rozehvěli ruce tak, že jsem se chopil hrnku s kávou. Nervózně jsem ji usrkával. Díky mlíku nebyla horká a pro moji hubu, kde jsem měl jak v polepšovně to byl učiněný balzám. Srdce jsem měl však už v kalhotách.

„Ale já jsem nechtěl řídit. Já z toho chtěl vystřízlivět“, a s úzkostí v hrdle jsem jim vysvětlil, jak se to stalo. Dle mého svědomí jsem říkal pravdu.

„Ale to mi ti věříme.“

„A dokonce nás i napadlo, že to takhle bylo.“

„Ale potom, potom co jsme tě našli, tak si přeci chtěl odjet pryč, né?”

„Vůbec jsme tě nemohli vzbudit. Mysleli jsme si, že je po tobě. Pěkně si mě nasral.“

„A mě taky. Dostaneš pořádně. To si piš.“

Chvilku mi takhle ještě nadávali. Bez vzteku, ale jejich dobrácký výrazy se proměnily ve chmurné a přísné obličejce.

„Tak mi tedy nařežte, ať to mám už za sebou.“ Řidičák jsem měl měsíc, a rozhodně jsem o něj nechtěl hned přijít kvůli první pitomině. Navíc ty jejich kecy nápadně připomínaly domácí kázání.

„Fajn. Tak si v klidu odlož a my zatím s bráchou poklidíme na stole a vopláchnem nádobí.“ Posbírali ze stolu a odšourali se kamsi do světnice. Nechápal jsem co si mám odložit. Měl jsem jen triko a plátěný šortky. No přeci nedostanu na holou jako malej kluk! Očekával jsem, že mě jeden chytne a druhý mi naseká prdel řemenem. Tak jak jsem a tak jak jsem byl zvyklý z domova v dětství. Pak ještě třeba schytám pár facek a pošlou mě domů. Vysvlíkl jsem se tedy alespoň do trenek, posadil se a čekal. Běhalo mi hlavou, jak bych mohl krásně zdrhnout. Doběhnout ke kamionu nebyl problém. I kdyby mě teď sledovali, rozhodně by mě ti dva nedohonili. Šup pod kamion, nebo to přeskákat za kabinou a byl bych v čudu. Ale mám tu auťák. Klíče mi nevzali, ale vyjet se teď stejně nedá. Ach jo. Karty se teď obrátily...

Už se vracejí. Když přijdou blíž, zastaví přede mnou, rozkročení, ruce v bok, hlavu s kyselým úšklebkem mírně na stranu. Okamžitě ty trenky šly dolu.

„Tak je to v pořádku. My víme, že nejsi hloupej kluk.“

„Hezky se teď postav k boku toho stolu, zády k nám a rukama se vopři v polovině té desky.“ Bože, já měl strach. Bimbasy mi z toho ztvrdnul a já se tak styděl, že jsem je radši hned poslechl, jen abych byl k nim zády. Vyšpulil jsem zadek a čekal. Slyšel jsem, jak vrzly ty vrátka, potom šustila tráva, potom jakoby něco šustlo vzduchem a „prásk..., prásk“. Proboha, něco mi ukouslo prdel! Ihned jsem se přetočil, jednu ruku před ohanbím druhou jsem si třel zadek.

„Ale ale, pán není zas takovej hrdina, jak se jevil. Copak ti táta nikdy nenařezal?“

„Nařezal, ale nikdy né tímhle.“ Oba dva totiž drželi v ruce na palec tlustej a neskutečně dlouhej, čerstvej, zelenej prut.

„Hm, tvuj táta je skvělej kluk, ale vždycky byl trochu měkkej.“ Čuměl jsem jak puk.

„No nečum jako puk. My dobře víme, čím jsi kluk. Jsi mu totiž náramně podobnej. Když jsme byli mladý, tak sme byli docela velký kámoši. Byli jsme i na svatbě vašich, a s tvym tátou jsme slavily tvoje narození. Nějakej začátek listopadu, vid’?“

„Jo jo!“ s úžasem v očích jenom kejvu - beze slov.

„Vo toho bimbasa se neboj. My ti ho neukousnem. Jsme tu přeci kvůli něčemu jinýmu. Pomůžeme starýmu kámošovi, a přiložíme ruku tam, kde tesař nechal díru.“ Pochechtávali se a naháněli mi děsnej strach.

Odvedli mě k té koze. Roztáhli mi nohy a přivázali je konopným provazem k zadním nohám té kozy. V podbřišku mě opřeli o rám kozy, ohnuli mě v pase a přes ruce u sebe mi v polovině lana obtočily několik smyček. Ty potom přehodili přes hák na tom trámu přede mnou a vytáhli mě tak, že jsem měl paty mírně nad podlahou. Uzlem na koze potom zajistili moji „ideální“ pozici. Ocítl jsem se v poloze, která připomínala připoutání na nějaké výpraskové koze, ale nastojato. Takhle jsem už zadkem rozhodně kroutit nemohl. Potom přinesli kbelík s vodou ve kterých bylo několik slabších rákosek. Do něj namočili i konce těch provazů. Těma jsem taky hned dostal první sadu. Tupě to plácalo a voda cákala kolem. Bolelo to dost, ale ještě jsem zvládal zatínat zuby. Slzy jsem ale neudržel. Zatínal jsem pěsti a hýždě. Několikrát jsem musel slíbit:

„Za volant už vožralej nikdy nevlezu.“

„A ještě si to upřesníme. Co ty na to?“ A začal předříkávat :

„Za volant a ?-šleh- a ?-šleh- a - šleh- vožrarel -šleh- do -šleh- auta -šleh- ani -šleh- nevlezu -šleh, šleh “. To už řádily rákosky a já řval jako tur. Na tom promočeným zadku po provazech štípaly jako vosí hejno. Když ta smršť ustala zopakoval jsem zrovna tak sekavě a škytajíc :

„Já už si...nikdy...vůbec ne...vlezu do auta....vo...žralej.“

„No bylo to skoro přesně, tak zatím dáme pauzu.“

Odvázali mě a nabídli místo u stolu. Sedl jsem si na stehna a zadek jsem nechal viset přes lavici. Lokty jsem se opřel o stůl a tiše se zeptal:

„Kolik, kolik ještě?“

„No tak teď máš nějakejch padesát za sebou. To myslím za ten chlast stačí.“

„Ted ještě tak pětadvacet za to, že si špatně chránil tátův auťák.“

„Ale to je moje fáro. Fakt ! Sám sem si na něj vydělával minulý prázdniny. A rok jsem ho dával dohromady. Táta mi trochu pomáhal. Nemá teď moc času a skoro všechno sem dělal já.“ chrlím rychle ze sebe s nadějí, že změní svůj názor.

„To si tedy frajer. Jsi šikovnej kluk. To poněkud mění situaci. Pětadvacet tedy nedostaneš.“

„Ale nějakej nášup ještě bude. Aby sis toho fára ještě víc vážil. No urči si sám počet.“

Chvilku přemýšlím.

„Deset stačí? ptám se bojácně.“

„Ale jo, myslim že jo.“

„Jo, to bude stačit. Hlemýždě má už dávno zpátky v ulitě. Tak si to asi bude pamatovat.“ A se smíchem mě přivedli tentokrát k tomu schodišti. Tam sem si všiml, že u podlahy a stropu jsou na tom schodišti ocelové kruhy. A do těch mě přivázali tentokrát. Uchopili ty strašlivý pruty a :

„Áááá, jáááá.“

„Tak co je horší. Tohle? Nebo když tě tlačí páka ruční brzdy do zadku?“ no dávaj mi to pěkně vyžrat až do konce.

„Jauváááá, auvááá.“ Děsně to bolí. Ty pruty jsou strašný.

Najednou mě začnou odvažovat. Joo. Odpuštěli mi i těch posledních šest. Při mojí bídě je i toto důvod k malému úsměvu. Oba pozorují. I jim se vrací onen dobrácký výraz.

„No moc nekoukej. Přeci si to o tebe všechno nepolámem.“

„Něco si musíme odvízt taky na ty naše sígry. Mazej se na horu vyspat. Sice jsi poněkud vystřízlivěl, ale ještě máš v žíle a nadejchal bys.“ Na nic nečekám a pelášim nahoru.

„Tátu pozdravuj vod Buldoků. Von už bude vědět.“

„No, to zrovna. Na vás si už ani nevzpomenu,“ pomyslím si.

Nahoře byl opravdu seník. Alespoň něco jsem odhad. Otáčím hlavu, abych se podíval, co tam vzadu mám. Pěkně fialovej masakr. A vod těch posledních čtyř šlehů proseklou kůži. Uléhám na břicho do sena a usínám. Teda chvilku ještě poňukávám, ale usínám celkem brzy. Seno příjemně voní.

Probouzím se až večer. Děsně mě bolí palice a taky ta zadnice. Koukám průhledem ve stěně ven. Kamion je fuč. Očekával jsem ještě nějaký kázání. Opatrně slézám ze schodů. Na posledním nalézám složené svoje věci a boty. Oblékám se. Na stole je přichystaný džbán s vodou. Hltám ji. Mám děsnou žízeň. Stále bedlivě pozoruji okolí. Ale je tu po vymření. Naskočím tedy na sedadlo do auta a vzápětí tedy i nadskočím. Posouvám jej co nejvíc dozadu a na kraj pokládám náhlavní opěradlo ze sedadla spolujezdce, Nastartuju a upaluju pryč. Stejně sykám bolestí, protože abych mohl šlapat na pedály, musím pořádně sedět na zadku. Měl jsem hlad a chtěl jsem se stavět na utopence a dva vyprošťováky, samozřejmě po vzorném uložení vozidla, ale zavrhl jsem to, protože ládovat se v hospodě ve stoje by bylo fakt divný. Zajel jsem tedy hned domů. Naštěstí tam nikdo nebyl. Ve troubě bylo ještě trochu francouzských brambor od oběda. Jen tak studený jsem je všechny zblajznu a mazal jsem se odreagovat do baru. U něho se může stát. No to je bomba! Moc do mě ale nebylo. Měl jsem takový zvláštní pocit a napadalo mě spousta otázek. Třeba jak vykouzlili za dveřmi ty rákosky a pruty když jeli jen tak kolem...

Když jsem jezdil kolem zase já, občas jsem se tam jel podívat, ale nikdy jsem neměl štěstí. Nebyli tam. Nedávno jsem se o něčem bavil s tátou a nějak se svezla řeč a já jsem ho pozdravoval od Buldoků, že jako mi kdysi píchli s píchlym kolem. On si na ně i po tolika letech vzpomněl a hned mi vyprávěl. Jaký byli kamarádi. Jak spolu pařivali na těch jejich dechnách a povídal taky to, že ty Buldoci, jak se jim v okolí říkalo, byli původně tři bráchové, ale toho nejmladšího z nich přešel nějaký vožralej řidič tatrovky. Oni dva si hned po „totáči“ koupili svůj kamion, ale po dvou letech zkrachovali, protože je rozválcovala velká společnost, a že tu jejich usedlost jim sebrala banka. Od těch dob už o nich táta nikdy neslyšel.

Jel jsem se tedy podívat znovu na tu usedlost, abych viděl, jaký je to tam teď. No žalostný. Propadlý krovy, vybitý okna. Všechny dveře vyštípaný. Šel jsem tedy až k onomu prostoru. Na dvířkách už petlice dávno nebyla. A nebo byla a ty dveře byly fuč. Vstoupil jsem a vylezl na druhý straně objektu. No zas to taková záhada nebyla. Mohlo mě napadnout, že na takovym stavení mohou být veškeré prostory propojeny.

Vybavoval jsem si ten příběh z mládí, jejich tváře a příčiny jejich konání. Působilo to na mě tak silně, že mi začaly vlhnout oči. Raději jsem rychle vypad pryč.

Tu starou stodvácu už nemám. Těch hliníkových kol se ani nedožila – chudinka. Pět let na to jsem ji rozšvihal při jedné pitomé soutěži. Pochopitelně chlast v tom nebyl.

Dokonce se mi podařilo v životě i pár „ušáků“ odradit od situací, kdy po pátém pivku dostávali odvahu. A protože jsem úchyl všestranný, mám teď Škodu 100 L a tuním zase ji...

Jauvaják

www.spankboy.cz